

GYULAFEHÉRVÁRI HIRLAP

Előfizetési árak:

Egész évre 4 frt, félévre 2 frt, negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 8 kr.

Megjelenik minden héten egyszer: Csütörtökön.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:

ISSEKUTZ JÁNOS.

Főmunkatárs: Szöllősi Jenő.

Kiadó: Papp György, Gyulafehérvárt

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Püsp. Lyc. nyomda
Gyulafehérvárt.

Hirdetések díjszabály szerint.

Kisiparunk a milleniumon.

Alig van még egy év hátra a milleniumi kiállítás megnyitásáig. Óriási, mondhatni emberfeletti munkát kell addig elvégezni, — hogy tekintettel a kiállítás nagy kereteire s arányaira s azon nemzeti célra, mely e kiállítással összefügg — mindaz elkészüljön, amit ekkorra az ország a világnak be akar mutatni. Az idei tavasszal teljes erővel megindult a tevékenység minden oldalon, a papiron elkészített tervek kivitelre kerülnek s nemcsak a központi vezetés van lázas munkában, hanem az u. n. vidéki bizottságok is kezdenek életjelt adni magukról.

Az első magyar iparkiállítást Kossuth Lajos rendezte vagy egy félszázaddal ezelőtt. Hogy minő képe lehetett annak, az Magyarország akkori fejletlen iparából könnyen elképzelhető. Nem is nagyszerűségében van érdeme, hanem abban, hogy az volt az első nagyobb szabású kiállítás a magyar földön. Azóta a nagy nemzetek egymásután mutatták be az ipari és technikai haladás csodáit s Magyarország is nem kevés sikerrel és büszkeséggel állott 1885-ben országos kiállításával a világ elé; az utóbbi években pedig az ország nagyobb városai próbálkoztak meg sikerrel kisebb méretű és kisebb körre terjedő kiállításokkal. A mi iparosainknak is volt már módjukban ilyen vidéki kiállításon részt venni, a mely élénken tanuskodott iparosaink képességéről, izléséről és lelkesedéséről.

A milleniumi kiállításon, — melynek egyik legfontosabb része az ipari kiállítás lesz, — az ország ipari fejlettségének a maga teljességében

kell megnyilatkozni, nem szabad onnan egy arra való iparos munkásnak hiányozni, nem szabad hiányozni főleg a kisiparosnak, mert ez fogja megadni az ipari résznek a karaktert. A kisiparosok munkája teszi még mindig a hazai ipar zömét, a kisiparosok körében nagy tudás, izlés és szakképzettség található, — nélkülök a kiállítás ipari része nemzeti szempontból igen hiányos lenne.

Igaz, hogy a kisiparosra nézve a részvétel nagy anyagi áldozatba kerül, izléses, szép munka, mely méltó lesz a kiállítás nagyságához, sok időbe és sok pénzbe kerül, a kisiparosnak tehát azon munkájára, a mit ki akar állítani, idejének egy jó részét s egy tekintélyes összeget kell fordítani s ezzel szemben kétséges, hogy az erkölcsi diadalon felül, meg lesz-e fáradságának az anyagi gyümölcse is?

A nagyiparnak, a gyáriparnak helyzete lette könnyű s nincs is kétség benne, impozánsul lesz képviselve a kiállításon, — e mellett azonban mindenáron azon kell lenni, hogy a kisiparosok munkája is ott legyen.

Itt rejlik fontossága a helyi bizottságok működésének, melynek célja a kisiparosokat a részvételre lelkesíteni, feladata a részvételt lehetőleg megkönnyíteni. A mi bizottságunknak is az lesz a kötelessége, hogy a megyei iparosokkal érintkezésbe lépve, az arravalónak részvételét vigye ki, hogy Alsó-fehérvármegye ipara is elfoglalja a kiállításon méltó helyét. S e tekintetben — nem kételkedniuk — számíthat a megyei bizottság iparosaink hazafias érzésére s tehetségére.

Hogyan lehetne az iparosokban a munkakedvet fölkeltetni?

Felszólitatnék a közönség, hogy minél nagyobb számban tegyen ipari megrendeléseket, melyeket a bizottság az iparosok által elkészített. Ezen készítmények kerülnének fel a kiállításra. Ezzel kettős cél leane elérve: a megrendelő a lehető legjobbat kapná, mert az iparos bizonyára legjobb tudását öntené e munkájába, — viszont az iparos is biztos lenne abban, hogy nemcsak a dicsőségért dolgozik, hanem a kiállítási darabja már eleve el lenne adva. Ha a nagy közönség áldozatkészsége vagy jobban mondva megrendelési kedve csak egy kis mértékben megnyilatkoznék, úgy kétségtelen, hogy a mi körünkől is szép ipari czikkek kerülhénének a kiállításra.

Lehetne talán egy kiállítási alapot is teremteni, mely a — szegényebb — de kiváló kisiparosok munkásságának segélyezésére volna hivatva.

Részünkről legteljesebb mérvben kívánjuk, hogy iparosaink őszinte lelkesedéssel lássanak a munkához, s hogy közülük minél többnek munkája kerüljön fel, hirdelve Alsó-Fehérmegye iparosainak hazafias áldozatkészségét, finom izlését, tudását, képzettségét, hirdelve azt, hogy a mi iparosaink is átérzik és átértik a milleniumi kiállítás nagyszerűségének fontosságát. Hiszszük, hogy a kiállítás ipari részének dicsőségéből, hazafias büszkeséggel ők is ki fogják venni részüket.

Szöllősi Jenő.

TÁRCZA.

A réten.

A buja rétet szeretem,
S pihenni mindig ide térek,
Ha ostorával lelkemen
Sebet csapott a durva élet.
Mer' érző vagyok, hiába,
S a bánatom lassan heged . . .
Ezerjófű szagos virága:
Gyógyítsd meg sajnó lelkemet!

És mintha még kevesleném
Ezer baját saját soromnak:
Mit tájlat millió szegény,
Az is lesújt, az is nyomorgat.
Sirok, ha sir az éhes árva,
Kit a gonoszság tönkretett . . .
Ezerjófű szagos virága:
Gyógyítsd meg sajnó lelkemet!

Ma pergő dobszó verte fel
Virasztástól nehézkes álmom, —
A kikiáltó énekel:
No, senki többet? — Kettő . . . három . . .
S elkelt az özvegyasszony háza:
A kinoses kalmár vette meg . . .
Ezerjófű szagos virága:
Gyógyítsd meg sajnó lelkemet!

Emel dicsekvő csarnokot
Sereg napszámos izzadsága, —
Az, akié lesz, csavarog
A szebb égű Itáliába;
Száz údv mosolyg elé, — utána
Lehet, hogy könyök pergenek . . .
Ezerjófű szagos virága:
Gyógyítsd meg sajnó lelkemet!

Ha visszajő, kastélya már
Virágos, ékes, buja éden, —
S a sok napszámos merre jár
Most, a fagyos tél idejében?
Ki száll a bűzhödött bomályba,
Hol ők imént lézengenek? . . .
Ezerjófű szagos virága:
Gyógyítsd meg sajnó lelkemet!

Ki meglapul, mint a kigyó,
Kinek gerince, lelke görbe, —
Oh, annak könnyű élni jó, —
S van olesó módja a gyönyörbe;
A boldogulás napi ára:
A dacz s a lelkiismeret . . .
Ezerjófű szagos virága:
Gyógyítsd meg sajnó lelkemet!

. . . A sokszínű virágokon
Sűrűnek, forrnak fürge méhek.
Fölöttük elcsudálkozom
Hogy olyan szépen összeférnek.
S két ember a gyöpöt kaszáva,
Cserél szidalmat, csufnevet . . .
Ezerjófű szagos virága:
Gyógyítsd meg sajnó lelkemet!

Az egyik emberé a rét,
A hitványosát bérbe adta, —
S hamis mértékkel vette szét:
A másik egyre azt vitatja.
Belé nem unnak a vitába,
Az Isten is kap eleget. . .
Ezer jó fű szagos virága:
Gyógyítsd meg sajnó lelkemet!

Te kis pacsirta, hallod-e,
Építsz e két vagy három fészket?
Es aztán bérbe adod-e,
Az együgyűnek, a szegénynek?
Es köll-e néked több barázda,
Mint az, mely ójja fészket? . . .

Ezerjófű szagos virága:
Gyógyítsd meg sajnó lelkemet!

Hiába! érző vagyok
És öntudatlan csorg a könnyem, —
Oh, fecskék, szebben szóljatok,
Tudjátok, hogy vidulni jöttem.
Deríts fel engem napsugára,
Önts a szívembe meleget:
Ezerjófű szagos virága:
Gyógyítsd meg sajnó lelkemet!

Móra István.

Barátom naplójából.

(Töredék.)

Május havában.

Üdvözölve légy szabad, szép természet, Isten alkotása!

Üdvözöllek benneteket hullámozó szántóföldek, napsugáros rétek.

Titkos, susogó erdők! fogadjatok be hűs árnyékokba, hadd pihenjek öletekben, a puha fűvön, hadd ringassam magam édes álomba dus lombotok által. Hadd gondoljam, hogy az édes anya ölében nyugszom, ki altató dalt énekel nekem! Üde, friss természet, te vagy most az anya! — — —

Igy szólalt meg bennem a költői lélek, mikor a főváros utcáit messze, messze mögöttem hagyva, a szabad délutánt felhasználva, a szabadba siettem.

Tudom tárgult az úde friss levegőtől, halvány arczomba felszökött a vér. Oh be jó is vagy pünkösdi ünnepe; ezen pár szünnapon újra éledek én is.

Kedvem kerekedett futni, és versenyt szaladtam a tarka lepkékkel . . .

Aztán meg-megálltam és kacagtam.

Oly neveltséges is volt. Én futottam, mint egy gyermek, ki ott benn az irodában a poros akták kö-

A meséről, mint a családi nevelés egyik eszközéről.

Vajmi ritka eset nálunk, hogy az újságolvasó családok asztalán tanügyi lapot, s az olvasmányul szolgáló könyvek között neveléstudományi munkát lásson az ember. S viszont alig van művelt háziasszony, családanya, ki divatlapot ne jártna. Pedig az előbbiekről révén megszereshető ismeretekre inkább s első sorban van szüksége a szülőnek, mint a divatmajmolás okozta hasztalan kiadásokra ingerlő lapokra. — Ez aztán az oka, hogy a szülők nem bírják a nevelésre vonatkozólag a szükséges ismeretekkel, gyermekeiket csakis természetes eszközök alkalmazásával nevelik.

Hogy mik és melyek ezek a természetes nevelési eszközök, azzal mi nevelőtanítók tisztában vagyunk; a szülők pedig annyiban ismerik azokat, mert alkalmazzák. S mivel számtalan esetben rosszul alkalmazzák, — talán nem végzek felesleges munkát, ha ezen eszközök egymásikára s különösen a mesére rámutatunk.

Már Plató kimondotta, hogy „A jó nevelés nem abban áll, miszerint oktatásokat, feddéseket adunk, hanem abban, hogy megtesszük magunk, a mit másoktól követelünk”. — Ezen nevelési elv igazságát a szülők nagybárára szintén ismerik ugyan, de nem tudják, vagy nem bírják — nem tudván önmagukon uralkodni — alkalmazni. S hogy a rossz példa mily pusztító batással van a fogékony, ártatlan gyermeki lélekre, — azt mondanom is felesleges.

Az élő példával nevelési szempontból azonos az elbeszélés, vagy mese, mely a gyermek kedélyvilágának mindenkor legkedvesebb tápláléka. S épp azért a mesélés vagy elbeszélés a családi nevelésben általánosan használt eszköz. Pedig a tudatlan szülő vagy családtag sokszor akarva — nem akarva a „Vasorru bába” s „Hétfejtű sárkányok”-ról s egyéb megnevezett választott rémmeséivel a legnagyobb kárt teszi a gyermek lelkében.

Hogy ez tény, nem szükséges egyébre utalnom, minthogy betekintsünk valamely család életébe, vagy gondoljon csak kiki vissza saját gyermekkorára, s lehetetlen, hogy igazat ne adjon nekem.

Különösen elítélendő azon szülők hanyagsága, gondatlansága, kik gyermekeiknek megengedik, hogy a cselédek hajmeresztő, ostoba — nem egy esetben erkölcstelen — meséit végighallgassák, avagy eltűrik, hogy azok a gyermekeket ijesztéssé.

Számtalanszor megtörténik, hogy az ártatlan gyermeket vidám játszadozása, kedvtelése közepette megzavarják az ijesztgetések különféle neveivel. A „jön a mumus, elvisz, megesz” stb. efféle ostoba kifejezések félelemmel töltik el a szegény gyermeket. Hát még mikor aztán tényleg meg is jelentik — mint Miklós és Lueza napján rendszeren s általánosan szokás — a mumust?! Egész testében remeg ilyenkor a gyermek a félelemtől! S ha esetleg gyöngye testszervezetű, úgy a legborzasztóbb betegségbe — a nyavalyatörésbe eshetik, mely esetben egész életére nyomorék marad.

De nem csak a testi szervezetre van az ijesztés veszedelmes káros hatással, hanem rombolólag foly be a gyermek szellemi életére is. Ennek s szerintem semmi másnak következménye az emberi lélek gyarló nyilvánulása: a féltékenység, gyávaság. Senki sem állíthatja, hogy az agyon ijesztgetett gyermek az ijesztgetésekből bátorságot merít. Hisz világosság hiányában még egyik szobából a másikba sem mer menni; sőt többet mondok! Ha a szobában sötét van, az ilyen gyermek a világért sem eresztene anyja szoknyáját.

Nem kevésbé elítélendő azon szokás, mely égi háboru alkalmával abban szokott nyilvánulni, hogy ezen tüneményt a gyermekeknek úgy magyarázzák, mint az Isten haragjának megnyilatkozását. Holott ebben éppen az ő jósága mutatkozik, a mennyiben azonkívül, hogy megtisztul a levegő, a természetet felfrissítő, jótékony eső szokta azt követni.

Igen, tanítsuk meg ilyenkor a gyermeket arra, hogy éjféli álom alkalmával nem jó fá, vagy egyéb magas tárgy alá, vagy mellé állni. De ne fokozzuk ijesztgetéssel bátortalanulását, a minnek az életben — elvesztvén válságos pillanatban bátorságát, lélekjelenlétét, — nem egyszer adja meg majd az árát.

Az egyes embereknél némely állatok iránt mutatkozó undor, vagy ellenszenv, szintén a gyermekbe oltott féltékenység folyománya. Mily kórikus aztán látni, ha egy testileg erős ember egy béka vagy egérke láttára sikoltozva, ugrálva igyekszik menekülni a vérszomjas fenevad elől.

Nekem volt egy öreg jó tanítóm, aki ez és más utált állatokat erővel a kezünkbe nyomta, mondván: „A természetben semmi sincs utálatos; minden szép, amit az úr Isten alkotott.” — S ezzel azonkívül, hogy igazat mondott, egyszersmind elérte azt, hogy az ilyen indokolatlan undort, féltékenységet tanítványaiban legyőzte s ez sikerült neki még oly gyermeknél is, akinél ezen jelenségek — vagy mondjuk tulajdonságok — eredetileg voltak meg.

Az elmondottakkal csupán azt akartam dokumentálni, miszerint nem elegendő, hogy a szülők gyermekeiket csak úgy a hogy neveljék, hanem kell, hogy okszerűen neveljék; vagyis minden ez irányban cselekedetük komoly megfontolás után történjék s figyelők kiterjedjen minden kicsiségnek látszó, de mindamellett fontos körülményre. S mivel — miként cikelyem elején megjegyeztem volt, — a szülők sem tanügyi lapokat, sem neveléstudományi műveket nem olvasnak, — mi reánk néptanítókra vár a feladat, őket a velük való érintkezéskor s alkalomadtán az illesfélekről felvilágosítani s emellett odabátni, hogy tanügyi lapokat olvassanak. Az ily eljárás aztán azonkívül, hogy néptanítói kötelességünket az iskola falain kívül is teljesítettük, — a mi számunkra is terem gyümölcsöt, amennyiben ügyünk és sorsunk nem lesz idegen a családok körében s a társadalomban. S ha ezt elérnünk sikerült, akkor jogos igényeink kielégítése nem fog sokáig késni.

(T.)

Ujdonságok.

Gyulafehérvár, 1895 május 9.

Hálanyilatkozat.

Boldogult férjem Fogolyán István elhunyt alkalmával a részvétnak annyi számos és meghatározó jeleivel találkoztam, nem csak egyesek, de e nemes város intelligens közönsége részéről is, hogy azokat külön-külön megköszönni jelen helyzetemben teljes lehetetlenség; éppen ezért fogadják ez uton úgy az én, mint boldogult férjem testvérei és az elbúnytat forrón szerető édes szülőim nevében is mélyen érzett hálám őszinte kifejezését.

Gyulafehérvárt, 1895. május 12.

Özv. Fogolyán Istvánné.

— **Ösztöndíj.** Dr Wlassics vallás és közoktatási miniszter a művészi alaphoz Altman Leonak, a tehetséges ifjú zeneművésznek ösztöndíjat juttatott, hogy külföldön folytathassa tanulmányait.

— **A gyulafehérvár-zalatnai h. é. vasút** építési munkái a kedvező idő beálltával nagyobb mértékben indultak meg, miután a kereskedelmi miniszter a már kész részen az anyagszállító vonatok közlekedését engedélyezte. Az építési vállalat kinyilatkoztatta, hogyha így kedvez az időjárás, a vasut a szerződés szerűleg megállapított határidő előtt készen lesz és lehetőleg már a gabonaforgalmi időre üzembe helyezik.

— **Egy tanító találmánya.** Goldberger Manó újvidéki tanító, ha a nőnügyi tölcért nem is, de javított számológépet konstruált, mely nagyon elmesén van összeállítva és rendkívül gyorsan és ügyesen kezelhető. A találmány szabadalmat is nyert, sőt rögtön akadt gyár, mely a kizárólagos előállítás jogot megszerezte magának.

— **Házi tolvaj.** B. Gyuláné cselédje többrendbeli tárgyat lopott el. A gyanúsított cselédnél házkutatást tartottak s ott meglepő gyűjteményét találták az ellopott holminknak. Volt ott a többek között egy rakáson fazék, lábas, milli-gyertya, befőtt, tányér, kávé, cukor stb. mik mind B. Gyuláné háztartásából kerültek ki. A szarkatermesztő cseléd lányt átadták a bíróságnak.

— **A tartalékos tiszthelyettesek ruhája.** A közös hadügyminiszter rendelete, mely szerint a tiszti vizsgálatot sikerrel letett egyévi önkéntesek legnagyobb részét nem tartalékos tisztté, hanem csak tartalékos tiszthelyettesé nevezték ki, általános meglepetés és elégedetlenségen kívül még néhány oly kérdést is fölvetett, melyekre mindeddig sem a katonai szabályok, sem pedig a miniszteri rendeletek alapján kielégítő feleletet adni nem lehetett. A közös hadügyminiszter egy legutóbbi rendelete most az egyik kérdést megoldani törekedett amaz elhatározás közlésével, hogy a hadgyakorlatokra bevonuló tartalékos tiszthelyettesek, ha a szabályszerű egyenruhával és felszereléssel rendelkeznek, a kinstár költségén látandók el a szükséges cikkekkel. Ez annyit jelent, hogy a tartalékos

zött komoly arccal szoktam teendőmet végezni. — Ha most valamelyik collegám meglátja! — Hahaha!

De azért tovább futottam. Jölesett az üléstől bágyadt izmainnak a futás. Új élet sugárzott belém...

Végre a sürűben egy sziklára ültem pihenni. — Oly édes pihenés volt az. Nem mint ott a nagy városban, hol este, ha magányos szobámba jöttem, fáradtságteljes nap után pihenni; olykor zsihongott a fejem még mindig a sok számtól és gondtól s ha aludtam, mely álomtalán álom fogott körül, mely hasonlít talán a halálhoz, mint a milyennek a materialisták képzelik.

Itt most a szikla parkányzatán heverve, elfogott az álom. Oly édes valami hatotta át lelkemet, mely ezuttal nem zsihongott, hanem tiszta volt.

Ah! Mikor a szabadban mertültem álomba: bájos tündérek lebegnek átlátszó ruháikban, édes mosolyukkal. Az ily álom is hasonlít a halálhoz — mint a milyennek tán az idealisták képzelik.

Az én álomban is — csodálatos — a feneketlen mélységből tündérszép leány emelkedett fel, s épen a párnámat képező sziklán foglalt helyet; hófehér teste, mint az alabástrom ragyogott, aranyhaja hosszú fütökben omlott vállára s szemeinek fénye elhomályosította a hajnalesillagot.

Amde menyországomból kiűzött egy édes hang, mely mint a langy esti szél fuvalma, úgy esengett fülemből az édes hang, — a kacaj. Mikor bosszusan felnéztem a háborgatóra, valóban lányt láttam... tán az, mely álomban előttem lebegett: tündér! De hiszen ruházata földi! Gyorsan fölkeltem s meghajoltam a szép háborgató előtt.

Hajába székfü volt tűzve, keblén meg rózsza. — Eperajka még mindig mosolygott pajkosan, s szemem kérdőleg függött rám. Az a fekete szempár! Kép-

zeljete sötét éjt s az ő szemét látjátok. A gondolat maga, azt az ajkát megcsókolni, édesebb a mennyi boldogságnál.

— Hogyan kerül ön atyám parkjába? kérdezte a leány.

Haboztam a felelettel. Mit is mondhattam neki? — Tán azt, hogy most egy néhány percre elfeledtem jogot és törvényt, hogy nem is vettem észre azt a kis örvényt, mely engemet a szép árnyékos fától elválasztott?

A leány észrevette zavaromat. Ki akart abból segíteni és előbbi kemény szavait jóvá tenni.

Jöjjön, mondá, — hiszen nem gondoltam én úgy, ni hogy zokon vette! Jöjjön a hegyoldalról lejjebb a parkba, szép ám az. Kárpótolni akarom, hogy álomból felzavartam — s körülvezetett a parkban, megmutatta a tavakat, a virágokat...

És én mentem.

Nem tudtam, a természetet bámuljam-e vagy a leány szépségeit? — A nap lemenőben volt, a füvek illatoztak; mint balzsam tavaszi zephir lengedezett az ágak közt.

S közbe a szép leány vig nevetése, szellemes beszédje. Édes mámor futott végig rajtam, ha vállaink egymáshoz értek, ha kezeink egymásba fogózkodtak...

A kis tó partján csolnak imbolygott. Beleültünk. A leány evezett. Szép arca nekipirul az evezésben, szellő enyeleg hajával, mely néha-néha arcomat is érte.

Nem tudom hogyan s mikor váltunk el; csak emlékszem, hogy hajából a szegfűt nekem adta emlékül, úgy mondta.

Mikor este felérkeztem lakásomra, a sötét négy fal bámult reám — oly hidegen, mereven.

De lelkem, fejem tiszta volt. Csak egy kép foglalta el a helyét — a leány.

Aztán előveszem naplóm, hogy beírjam a napnak szépségeit, a szegfűt e lapra préselem — örök emlékül.

Mikor pedig aludtam, mintha a könnyű csolnakon lengedeznének ketten egyedül a végtelenbe...

Mintha ily hallanám édes csevegését, mosolyát — mintha egy forró csókban olvadnának össze ajkaink, ölelkeznenek lelkeink.

Szép álom? Nemde?!

*

Szeptember havában.

Amaz álomkép óta eltűnt szívem nyugalma és elvesztém elégedett kedélyemet; keblemben heves vágy ébredt a lány után.

Ma reggel is oly sajátos érzelmek dúltak szívemben. Oly gyakran jutott eszembe a mennyi kirándulás és az a tünde leány.

Nem is tudakozódtam, hogy kinek a lánya, hogy hívják. Megelégedtem az édes emlékekkel.

E nap nagy meglepetés várt reám.

Egyedül voltam az irodában; a főnök, mint rendszeren fekete kávéját szűröcsölte az „Abbaziá”-ban, mikor kopognak az iroda ajtaján és belép.

Nem is akartam hinni szemeimnek.

O volt.

Mikor engemet meglátott, elpirult, majd mosolygva nyújtotta nekem kezét.

— On itt? s kezemet még mindig az övében tartja.

— Jogosultabb lenne ez a kérdés részemről, mondám.

Én atyámat jöttem meglátogatni az irodában.

tisztelhetetese az egyenruházati és felszerelési cikkeket sajátjukból beszerezni nem kötelesek és így e nagy kiadás alól megmenekülnek mindaddig, míg csak tartalékos tiszté nem nevezik ki őket.

— **Kétértelmű levelezés.** Lapunk egyik barátja a minap az utcán két levelezőlapot talált, a melyeket bizonyára valami hanyag eseléd vesztett el. A levelezőlapokat valószínűleg egy marhakereskedő írta egyik kereskedő társának. A levelezőlapokon a következő sorok voltak olvashatók: „Szarvasmarhák emelkedtek. Legyen készen. Ha ököre szükségre van gondoljon rám.” — „Minden sertés az állomásra van rendelve. Önt is oda várom. Én csak holnap jöhetek, mert a személyvonat nem szállít ökröket.”

— **Kiadó lakás.** A fiatal özvegynek kiadó lakása volt. Hirdette. Egy ur megnézte. Csak nézte.

— Én özvegy ember vagyok — mondá.

— S én özvegy asszony — felelte a tulajdonos.

— Kiveszem a lakást — mondá az özvegy ember.

— Jól van — mondá az özvegy asszony.

— Itt maradhatok? — kérdezte az özvegy ember.

— Itt — felelte az özvegy asszony.

— Örökre? kérdezte sóhajva az özvegy ember.

— Örökre — felelte elpirulva az özvegy asszony.

— **Öszinteség.** Kérő: Viszonznom kell bizalmát uram, hogy ideadja lánya kezét. B a n k á r : Mivel? Kérő: Nem fogom elhallgatni adósságaimat.

— **Szavánál fogta.** — Kisasszony, az ön hangja olyan szép, hogy akár mindennap is hallgatnám énekét. — Igazán? Akkor hát . . . beszéljen a papával.

— **Éva lánya.** — Legyen nőm, Iluska, s úgy bánok önnel mint egy anygallal — A kinek nem kell sem étel, sem ital, sem ruha? Szépen köszönöm!

CSARNOK

Az elveszített ékszer.

— Rosszul találták meg. —

Ilma igen szép asszony volt. Szeretett szeretni, de még a szerelemnél is jobban megkívánta azt, hogy udvara legyen, amely bájainak hódol. Huszonöt éves volt; a férje pedig batvan.

Ezek után nincs rajta mit csodálni, hogy Ilma gyakran kísért a városi parkba, és bolyongott a fák alatt, édes ábrándokba merülve.

Egy jámbor reformatus theologus is csaknem mindennapi vendége volt a városi parknak. De természetesen a jámbor theologus nem álmodozni, hanem tanulni járt ki a városi parkba.

Egyszer azonban a jó fiú feltalált pillantani a könyvből és egy igéző kaczér menyecskével állt szemben. Természetesen fülig elvörösödött és fülig szerelmes lett a szép asszonyba.

A szép Ilmának elég volt egy pillantást vetnie az

— Atyját?

— Igen, a főnököt.

Az asztalra tette kalapját, s egy az ablaknál levő székre ült.

— Megvárom, míg eljön, szólta a szép leány, addig beszélgethetünk . . .

Kettő . . . három . . . négyet ütött az óra. A főnök, az atya még nem volt itt.

Es az én sorsom el volt döntve.

Azt a leányt, ki ama májusi szokatlan környékben kísérem volt, eddig csak mint elérhetetlen ideált, mint tündért tekintettem; de most itt látom mindennapi környezetemben, oly közel hozzá. — Azon ábrándok, ama szép álmok megvalósulhatnak.

Erzem, hogy szeretem. S az ő szemében is fedezhettem fel egy bizonyos tüzet.

Csak négy óra után jött a főnök, bemutatott lányának és meghívott vasárnap ebédre villájába.

A főnököm oly jó ember, úgy szeret. —

Hátha?! . . .

Ime két lap barátom naplójából. A többi lapok üresek, pedig kíváncsi voltam megtudni, mint ebédelt főnökénél.

Nem ért rá azóta írni; nagy, édes gondokkal foglalkozott.

Tűzhelyet alapítani volt szándékában.

Nagyobb lakásba költözik, s engem itt hagy, a jó szomszédját. Rendezkednie segitettem neki s így került kezembe naplója; el is kértem tőle.

Ideadta.

Minék is kell neki! Emlékezni fog úgy is ama délutáni kirándulásra, minden órában, valahányszor csak csókolja kedves nejét. Ideálját, tündérét. Üzletársa leányát.

Altmann Rella.

esetlenül félrevonuló esinos fiúra, hogy tisztában legyen a helyzettel.

Másnap aztán megtörtént az a nagy esemény, hogy a midőn Fekecs Mihály, ami jámbor theologusunk Calvin tanaiba elmerülve egy padon ült, hirtelen kábitó illat szállt feléje, selyem ruhasuhogás hangzott és — óh pokoli kísértés! — egy bűbajos nő ült le Mihály úr mellé a padra.

A fiú rendkívül félénk, ügyetlen legényke volt. Egyszerű, falusi gyermek, szerény paplak jámbor szülőtte. Hanem szemrevaló, délczeg, tüzes szemű fickó. Ilma ő nagyságának megtetszett ez a pirulógavallér, ez a szemérmes szerelmes, aki alig merte rá emelni a szeméit, de a mikor lopva ránézett, áhitatos tűz, hódoló láng lobogott néma tekintetében.

Fekecs Mihály persze még álmodni se merészelt arról, hogy a szép asszonynak akárcsak a kis ujjá begyét is megérintse. — De hát Ilmát, ha nem is hívták Évának, a sátn bátran odaküldhette volna a paradicsomi tudás fája alá.

Az ismerettség tehát megtörtént és Mihály egy mámoros pillanatban elsuttogta vallomását:

Oh nagysád, ha tudná, mily boldogság eszményképtünkről ábrándozni!

Ábrándozás a szerelem megrontója, gondolta magában Ilma és módot keresett rá, hogy Mihály járasson a bázukhoz.

Igen ám, de mit mond a férjének?

Kedden délután aztán megoldotta a kérdést az asszonyi fufang.

Egy kis ékszeret vett elő a padon és így szólt:

— Édes barátom, ebben a tokban legszebb karpereczem van, melyet férjemtől nász ajándékkul kaptam. Én holnap este a színházba megyek és el fogom veszíteni ezt az ékszeremet. Férjem másnap a „Gyulafehérvári Hírlapban” jutalmat ígér a becsületes megtalálónak. Ön pénteken jelentkezni fog mint becsületes megtaláló és ezen a czímen házunk barátja lesz. Itt van, fogja az ékszeret.

Mihály remegő kézzel vette át a boldogítót, mely a legszebb női kar bársony bőréhez simulbatott és rajongó szerelmes pillantással nézett a tova surranó asszony után.

Ilma másnap este valóban ott tapsolt a színházban a föltűlmulhatlan postás Milkának és a nézőtér felé kaczérokodva dudorázta, hogy: vess csak rám egy pillantást.

Este feldult arczezal állt férje elé.

Az elveszített ékszer meséje hatott.

A kis hirdetés megjelent és tegnap Ilma igéző pongyolában várta a becsületes megtalálót.

Délután 4 órakor a szobaleány bejelentett egy idegen urat, aki valamit hozott.

A férj fekete kávéja mellett ült. Ilma izgatottan várta a belépőt.

Es belépett Fekecs Mihály, zavartan pirulva, hebegve dobogó szívvel.

Uram . . . és theologus . . . igenis . . . tegnap megtaláltam . . . a kar . . . pereczet . . . bátorkodom .

Es uramfia! átnyujtotta a színházban vagy hazamenet utközben elveszített ékszer a tokjában . . .

Bicskás.

Nyilttér*)

Nyersselyem básztruhákra való kelmét 8 frt 65 krtól

42 frt 75 krig egy teljes öltönyre — Tussors- és Shantungs-Pongees, valamint fekete, fehér, és színes **Henneberg-selyem** 35 krtól 14 frt 65 krig méterként, sima, csikos, koczázott, mintázott, damaszt s. a. t. (mint egy 240 különböző minőség és 2000 szín és mintázatban s. a. t. **postabér és vámentesen a házhoz szállítva és mintákat küld postafordultával: Henneberg & es. k. udvarszállító) selyemgyára Zürichben** Svájcban czimzett levelekre 10 kros. levelező lapokra 5 kros bélyeg ragasztandó. Magyar nyelven írt megrendelések pontosan elintéztetnek.

*) E rovatban megjelenő közleményekért semmi felelősséget nem vállal e. a szerk.

Hirdetések.

Sz. 3811—1894. tkvi

49 1—1

Arverési hirdetményi kivonat.

A gyulafehérvári kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság közbirré teszi, hogy a magyar királyi kincstár végrehajtónak Komanics Anna sz. Kotirlea és Komanits Togyer I. Juon végrehajtást szenvedő elleni 59 frt 88 kr tőkekövetelés és járulékal iránti végrehajtási ügyében a springi 39 sztykvbén A + 1—4 6—10. 12—20 rsz. Komanits Anna sz. Kotirlea és Komanits Togyer I. Juon nevére felvett ingatlanokra összesen 786 frt becsárban az árverést elrendelte és hogy a fenn megjelölt ingatlanok **1895 évi június hó 5-ik** napjának délelőtti 9 órájkor Spring községhezánál megtar-

tandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is elfognak adatni.

Arverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok 10%-át készpénzben vagy az 1881 évi LX. t. cz. 42 §-ban jelzett árfolyammal számított és az 1881 évi november hó 1-én 3333 sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8 §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy annak az 1881. évi LX. t. cz. 170 § értelmében a bíróságnál történt előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt át-

szolgáltatni.

A kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóságtól Gyulafehérvártt 1894 október hó 17-én.

A kivonat hitelességét igazolja Munt y á n Mikl ó s, kiadó.

Sz. 3878—1894. tkvi 50 1—1

Arverési hirdetményi kivonat.

A gyulafehérvári kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság közbirré teszi, hogy a királyi kincstár végrehajtónak Tódor Niculae és neje Raveka végrehajtást szenvedő elleni 56 frt 64 kr tőkekövetelés és járulékal iránti végrehajtási ügyében az ompoiczai 121 sztykvbén A + 1—9 rsz. fekvőségekre összesen 682 frt. becsárban az árverést elrendelte és hogy a fenn megjelölt ingatlanok **1895 évi június 6-ik** napjának délelőtti 9 órájkor Ompoicza községhezánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is el fognak adatni.

Arverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok 10%-át készpénzben, vagy az 1881 évi LX. t. cz. 42 §-ban jelzett árfolyammal számított és az 1881 évi november hó 1-én 3333 sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8 §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy annak az 1881 évi LX. t. cz. 170 § értelmében a bíróságnál történt előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt át-

szolgáltatni.

A kir. törvényszék, mint telekkönyvi hatóságtól Gyulafehérvártt 1894 szeptember hó 29-én.

A kivonat hitelességét igazolja: Munt y á n Mikl ó s, kiadó.

Sz. 3810—1894 tkvi 48 1—1

Arverési hirdetményi kivonat

A gyulafehérvári kir. törvényszék, mint telekkönyvi hatóság közbirré teszi, hogy a magyar kir. kincstár végrehajtónak Gyura Petru I. Petru, Gyura Ilie és Gyura Iliaa végrehajtást szenvedők elleni 227 frt 25 kr tőkekövetelés és járulékal iránti végrehajtási ügyében a tótfaludi 8 sztykvbén A + 1—5. 7—14. rsz. ingatlanokra összesen 889 frt becsárban az árverést elrendelte és hogy a fenn megjelölt ingatlanok **1895 évi június hó 4-ik** napjának délelőtti 9 órájkor Tótfalud községhezánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is el fognak adatni.

Arverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok 10%-át készpénzben, vagy az 1881 évi LX. t. cz. 42 §-ban jelzett árfolyammal számított és az 1881 évi november hó 1-én 3333 sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8 §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy annak az 1881 évi LX. t. cz. 170 § értelmében a bíróságnál történt előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt át-

szolgáltatni.

A kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóságtól Gyulafehérvártt, 1894 október hó 1-én.

A kivonat hitelességét igazolja: Munt y á n Mikl ó s, kiadó.

206—1895 bir. végr. 51 1—1

Arverési hirdetmény.

Alólirt kiküldött végrehajtó az 1881. évi LX. t. cz. 102. §-a értelmében ezennel közbirré teszi, hogy a gyulafehérvári kir. járásbírósa 4361/893 polg. számu kiküldetési végzése által Baruch Jeremiás kereskedő czég végrehajtató javára gyulafehérvári Reisz József és társai ellen 1200 frt tőke, ennek 1893 évi Május hó 26-ik napjától számítandó 6% kamatai és egyéb törvényes járulékal követelés erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás alkalmával bíróilag 31/X 1893 lefoglalt és 765 frtra becsült még pedig egyik érdekelt alperes Dr. Deutsch Mór orvosnál lefoglalt többféle értékes házi butorok, házi tárgyak és 1 zongora, melyek részben csupán ezen követelés kielégítésére, részben felülfoglalás képpen foglaltattak le, ezen ingóságok nyilvános árverés utján eladatnak.

Mely árverésnek a 2331-1895 p. sz. kiktüldést rendelő végzés folytán a helyszínen vagyis Gyulafehérvártt a város háza előtt leendő eszközzésére **1895. év május 31-ik napjának** délelőtti 10 órája határidőül kitűztetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverésen, az 1881. évi LX. t. cz. 107. §-a értelmében a legtöbbet ígérőnek becsárban alól is eladatni fognak.

Felhívatnak mindazok, kik az elárverezendő ingóságok vételárából a végrehajtató követelését megelőző kielégítéshez tartanak jogot, elsőbbségi bejelentéseiket az árverés megkezdéseig alólirt kiküldötténnel vagy írásban beadni vagy pedig szóval bejelenteni, mivel különben joguk nem fog tekintetbe vétetni.

A törvényes határidő ezen hirdetménynek a bírósági tábláján történt kifüggesztését követő naptól számítatik.

Az elárverezendő ingóságok vételára 1881. évi LX. t. cz. 108. §-ban megállapított feltételek szerint lesz kifizetendő.

Kelt Gyulafehérvártt, 1895 ik évi május hó 7-ik napján. C s i a L á z á r kir. bírósági végrehajtó.

HIRDETMÉNY.

Ő császári és apostoli királyi felségének f. évi január hó 17-én Budapesten kelt legfelsőbb elhatározása folytán ezennel megindítatik a

XVIII. magy. kir. államsorsjáték

melynek tiszta jövedelméből a pesti szegénygyermek-kórház-egylet, a budai nőegylet, vagyontalan állami tisztviselők özvegyei és árvái részére gyűjtendő alap, a Mensa akademika, a háromszékmegyei árva fiú és szeretetház, a siketnémák kolozsvári országos intézete, az aradi siketnéma iskola, a fiumei Mária árvaház egyenkint egy tized részben és a Ranolder-féle tan- és nevelőintézet, a nagymihályi kórház, a fehér kereszt egylet és a budapesti angol kisasszonyok tanintézete egy huszad részben fognak részesülni.

E sorsjáték összes 3282-ben megállapított nyereményei az alább következő játékterv szerint **160,000 forint**ra **rúgnak**, és pedig:

1 főnyeremény	60000 frt	2 nyerem. egyenkint	2000 frt
1	15000	4	1000
1	10000	20	500
1 nyeremény	5000	50	100
1	4000	200	50
1	3000	3000	10

az összes nyeremények készpénzben fizetnek ki.

A húzás visszavonhatatlanul **1895. évi június hó 26-án** Budapesten történik.

Egy sorsjegy ára 2 forinttal o. é. van megállapítva.

Sorsjegyek kaphatók a lottó-igazgatóságnál Budapesten (Pest, fővármház, félmelet), a hová a megrendelt ára postautalvány mellett előre beküldendő, valamennyi lottó-, ső- és adóhivatalnál, a legtöbb postahivatalnál, a bécsi „Merkur”-nál és minden városban és nevezetesebb helységben felállított egyéb sorsjegyarúló közegnél.

Budapesten, 1895. január hó 17-én.

45. 2-4.

M. kir. lottó-igazgatóság.

Azt a régi és igaz közmondást, hogy

„Vásárolj a nagy, és ne a kis kovácsnál”

az én áruházamra nézve joggal mondhatom, mert csak egy **oly nagy üzlet**, mint az enyém képes **készpénzzel** való bevásárlása által óriási árukészletet, és az ebből folyó **előnyöket**, a vevők javára háromszékmegyei, **Ingeló minták** **privát vevőimnek ingyen** és **bérmertve**. **Mintakönyvek** még soha nem látott gazdag tartalommal, **szabók részére** bérmertésítetlen.

Öltöny szövetek.

Peruvien és Dosking a magas **clerus** részére, előírat szerinti szövetek a cs. és kir. **hivatalok részére** és **Veteránok, tűzoltók, tornászok, livreerek** részére. **Billiárd és játék-asztalokhoz** való posztók, **kocsiúthuzatok**. **Urak s nők** részére a legnagyobb raktár **steieri, kártneri, tiroli** stb. **lodenekből** az eredeti gyári árak mellett. Oly nagy választékban, hogy egy 20-szoros concurrens nem bírja felülmúlni. Legnagyobb választék csakis finome tartós női **posztókból** a legdivatosabb színekben. **Mosó-szövetek**. **Utazó-plaidok** 4 fittól 14 fittig, és még **szabók részére**, (a. m. újjelések, gombok, tűk, ezernák stb. stb.)

Erdemleges, becsületes, tartós, tiszta gyapjú posztó árak és nem olcsó rongyok, melyek alig a szabódíjért állanak, ajánl

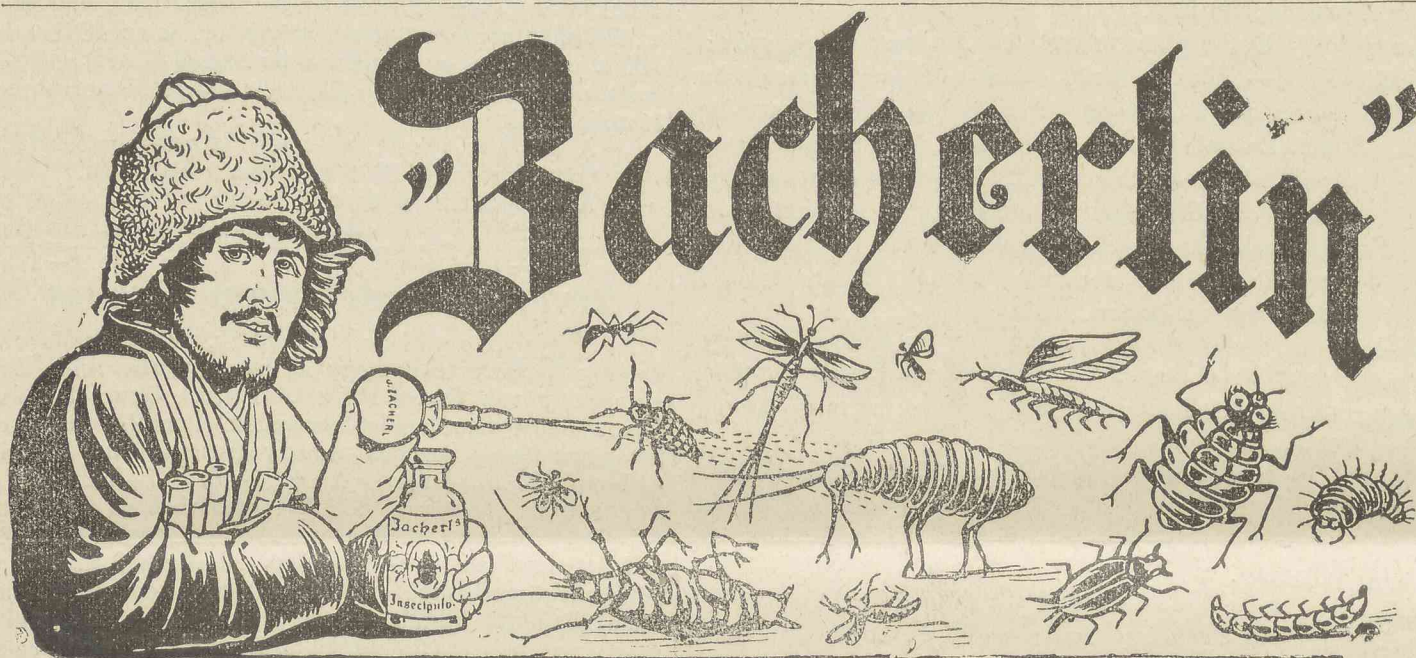
Stikarofsky János

Brünnben.

Legnagyobb gyári posztó raktár fél millió frt. értékben

➡ **Osakís utánvétel mellett küld.** ➡

Figyelmeztetés! Vannak ügynökök, kik azon ürügy alatt hogy „Stikarofsky-féle árú”, vagyis az ő fogyhatatlan cikkeiket szokták elárúsítani, házának. Tájékozául tudomásra adom, hogy én az ily embereknek semmi nemű feltételek alatt sem adok el árú.

csodálatraméltóan hat! Ugy öl — mint semmi

más szer — mindenféle rovarokat — és éppen ezen saját kiváló tulajdonságánál fogva az egész világon dicséretnek és keresetnek örvend. Ismertető jelei ezek: 1. a lepecsételt üveg, 2. a »Zacherl« név.

Gyulafehérvár: Frölich Gyula

Hátszeg:

Bats János
Issekutz Béla
Kemendy Albert
Popovits B.

Vlad M.
Wallepagi J.
Wieser Ferdinánd.
Zobel M. G.
Németh János.

Abrudnya: Holnay Árpád.
Molnár Árpád.

Maros-Ujvár:

Simon Pál
Viray Tamás.
Zeidner A. Gusztáv

Szász-Sebes:

Binder J. Ludw.
Fabritius József.
Gross T. János.
Ohnitz V.
Schneider Vilmos.

Balásfalva: Heisikowitz Lipót
Klein testvérek.
Schiessl Károly
Sinberger Salamon

Piski:

Szászváros:

Gross Rudolf.
Hollitzer J.

Hölgyeim!

tegyenek egy kísérletet

a **Bergmann-féle**

Liliumtej-szappannal

Bergmann és társától, Dresden-Te-schen a. E.

(Védjegy: Két bányász férfi.)

Ez a legjobb szappan nyári szeplő ellen, valamint kitűnő szer finom fehér, rózsás arcszín fejlesztésére.

Kapható: **Frölich Gy.** gyógyszerüzében drbja 40 kr.

— Aranyérmekkel kitüntetve. —

Első cs. és kir. kizár. szabadalom.

— Aranyérmekkel kitüntetve. —

HOMLOKZAT-FESTÉK-GYÁR

Kronsteiner Károly Wien, III. Haupstrasse 120. sz, saját házában.

Főhercegi és hercegi uradalmak, cs. és kir. katonai raktárak, **vasut-, ipar-, bánya- és hámortársulatok**, építkezési vállalatok, **VALLALKOZÓK és ÉPÍTŐMESTEREK**, valamint gyártulajdonosok: **szállítója**. — Ezen homlokzatfestékek, melyek mészből oldhatók, száraz porított állapotban, 40 különféle színmintában, kilónként 16 krtól feljebb szállíttatnak és a festékszín tisztaságát illetőleg teljesen hasonló az **olaj-mázoláshoz**. — **Mintalapok és használati utasítások ingyen és bérmertve** küldetnek.

Nicht der Reklame, sondern der persönlichen Weiterempfehlung durch die vielen Tausende Personen, die

Richters Tinct. capsici comp.
(Anker-Pain-Expeller)

in den letzten 25 Jahren mit gutem Erfolg gebraucht haben, verdankt dieses streng reelle Hausmittel seine große Verbreitung und allgemeine Beliebtheit. Wer die Tinct. capsici comp. (Anker-Pain-Expeller) schon bei Gicht, Rheumatismus, Gliederreizen, Rückenmerzen, Gelenks-, Kopf- und Zahnschmerzen, Stichtweh usw. als schmerzstillende Einreibung angewendet hat, wird stets eine Flasche davon vorrätig halten, um ihn auch bei **Erfältungen** sofort als **ableitendes, vorbeugendes Mittel** anzuwenden zu können. Der Preis dieses altbewährten Hausmittels ist ein sehr billiger, nämlich 40 fr., 70 fr. und 1 fl. 20 fr. die Flasche. — Zu haben in den Apotheken; in Budapest beim Apotheker **Josef von Török**. — Man nehme nur Flaschen mit der Schutzmarke **Anker** an.
Richters Fabrik, Rudolstadt in Thüringen.

SARG -féle egészségileg megvizsgált

Számtalanszor kipróbált

és orvosilag ajánlott, egyszersmind

➡ **Fogtisztító és fentartó szer** ➡

Mindenütt kapható.

138 13-40

Világhírű!!

Baur Rudolf

Szétküldési üzlete:

Innsbruckban (Tirol)

Rudolf ut 4. sz. a.

Ajánlja

Valódi Tirol Loden

szövetét urak és hölgyek figyelmébe. Have-lok j a j, esőköpenyei stb. teljesen vízmentesek és mint, legszebb és legolcsóbb kiállításnak ismeretes.

➡ Arjegyzék és minták kívánatra ingyen és bérmertve. ➡

Világhírű!